

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicizščezěni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostać.

7. njedžela po šwjatej Trojizny.

Jana 6, 47—51.

Žnjězny czahnu do pola. S jěnym rasom steji polo běle k žnjam. S pilnosću bu rola pschihotowana, bu šymjo wušynte; a tak nělotry luby ras ratař na šwoje pola hladasće, tu se starosću a štyšnosću, tam šašo i wješe-łosću a i wěštej nadžiju, woboje pak i pohladanjom na Wótza w njebjesach, kotrehož šłowo hišćeže dženska placzi, so kaž dolho semja stacž budže, njedyrbi tež pschěstacž šyw a žně. A nětk stejimy šašo šrijedža w žnjach. Njeh drje mamy wošebite myšle, hdyž widžimy czežke, k semi šo klonjaze polne kłošy pod košu padacž, myšle wo sachodnosći wšeho semšeho a napošledk tež našeho žiwjenja, dha tola žnjowjy czaš wostanje wješely, radošny, žohnowany czaš, w kotrymž šměmy šašo i nowa šhonicž, so njebjeski Wótz naš stajnje šašo bohacze šastara se žiwnosću a po-triebnosću tuteho žiwjenja. A i wošebitym džakowanjom pošběhujemy šwoje wutrobny k njemu, hdyž je kraj tak wošebje bohacze žohnowany, kaž w tutym lěče! Hdyž my hladamy na to bohatswo, kotrež se semje wuńdže k našchemu šdžerženju, dha dyrbymy i džiwanjom pschi-póšnacž tu wótzowšku lubosć a dobrotu, kotraž nam to wšeho sa našche czežo pošćicža, kotrež tola šańdže a šo junu do procha pschewobroczi, i kotrehož je šczinjene. Haj, nje-dyrbjal dha Bóh tón šnjesh runje tak, haj, hišćeže wjele bóle šo staracž sa tu žiwu dušchu, kotruž je wón nam cžłowjekam do našeho sachodneho czeža dač, so by wona

wěczne žiwjenje měla? A hdyž tu tajki khlěb žiwjenja sa dušchu je, njedyrbjeli dha tež my, kiž šo wo wšchědny khlěb wot ranja hacž do wječora prózujemy, czaš a khwilu namakacž, šo bychmy šwoju dušchu, kotraž je wšchaf wjele wjazny dnyli czežo, šastarali a šdžerželi i tutym khlěbom žiwjenja?

Šesuš nam to w našim šczěnjju praji, šo je wón tajki khlěb, tajka jědž sa dušchu: Šawěrnje, šawěrnje, ja praju wam: Šchtóž do mnje wěri, tón ma wěczne žiwjenje. Ša šym tón khlěb teho žiwjenja (šcht. 47. 48.). A my trebamny tajki khlěb žiwjenja sa dušchu. Tak kaž czežo šańdže, hdyž jo bjes žyrobny wostajimy, tak tež dušcha šańdže a šawutli, hdyž bjes šastaranja i prawej jědžu wostanje! Wěščez, my doščez tajkich namakamy, kiž šu žyly špokojom, hdyž ma jeno czežo to šwoje: Šěšmy a pijmy, jutije šmy mormi; doščez, kiž i šnjeshoweho pschirunanja wo bohatym mužju a wo křudym Lazaru ničšo wufnyli njejšu, drje tež ničšo wufnyčž njechadža. A šašo šu drusy, tym je to wobczěžne, i žyła na dušchu myšlicž, šo i tym wote-dawacž, šchtož i wěcznosću hromadže wišny, došelž chzedža šwoje žiwjenje wješčez bjes rachnowanja pschěd wšchšchěj mozu, pschěd Bohom! Njesbožowni cžłowjekajo! hacž runje drje měnja, šo šo jim derje dže, dha tola hižom wěštu šmjercž w šebi nošcha. Žiwjenje, wopravdžite, nješachodne, wěczne žiwjenje je móžno jeno tam, hdyž je wěra do Ššyna Božeho, kiž šam wo šebi praji, šo je wón khlěb žiwjenja.

Wózne šłowa, kotrež tu i Šesušoweho rta šlyšchimy:

Tón je tón khléb, kiž s njebieš pschińdže, tak so shtóž wot njeho by jedł, so by njewumrjet. Ja šym tón žiwý khléb, kiž je s njebieš pschischol; budže-li shtó wot teho khléba jěšč, tón budže žiwý do wěčnosće (sht. 50. 51.). Žadny drugi njeje tajke słowa rěčal, žadny drugi to njemóžesche, nješmédžishe. Ale wón to šmė, kiž je šo jako tón wěrný wyschšchi měšniš kam sa naš woprowal. Dži jeno ras s nim do Gethsemane a na Golgatha, psches jeho čerpenje a wumrjecze, psches jeho horjestacze a k njejušpěče, tam jeho namakáš a pšnajesš jako Knjesa nad žiwjenjom a šmjerczu. A kaž je wón kam wot wěčnosće, tak ma wón tež tu móž, tym šwojim wěčne žiwjenje dawacž. Ale shtóž čže teho džělomny byč, tón dyrbi jeho žyle do šo pschijecž, dyrbi s nim jene byč, so by Khrystuš mohł w nim škutkowacž šwoje škutkowanje k žiwjenju. Šalle tak budže wón kóždemu jenotliwemu tón prawý khléb žiwjenja; tak budže na nim šyta ta šyštniwa a dwělowaza duscha, kotraž je hlódna a lacžna po prawdosći, a wona budže šyta k wěčnemu žiwjenju!

Tón Knjes tu praji: A tón khléb pak, kotryž ja dacž budu, je moje čžělo, kotrež ja dacž budu sa žiwjenje teho šwěta (sht. 51). Še šwojej šmjerczu je wón nam to žiwjenje dal; pschetož wón je naš s Bohom wujednal. Nětk njeje ničžo wjazn, shtóž mohł naš wot Boha džělicž. Ale hiščeže ras, my dyrbiný šo prózowacž wo tajke žiwjenje, a dyrbiný we wěje jeho horjewšacž, Šesom Khrysta. Wón šo nam posćicža we šwjatym šłowje, w kotrymž dyrbiný jeho pytač a jeho namakamy. My jeho mamy we šwjatym wotkasanju, kotrež je to šbóžne šjenocženštwó s nim k pošylńenju našcheje dusche a napošledk k wěčnemu žiwjenju! Šhtóž pak šo na prawe waschneje wo tutón khléb žiwjenja prózuje, shtóž s nim šwoju duschu našycži, tón budže šbožowný čžłowjet, pschetož wón wě, so šo njetrjeba bojecž psched tej hodžinu, hdyž šmjercž do jeho duri kłapa; tón šmė potom kšwalicž a prajicž: Šsmjercž je póžrjeta do dobyčža. Ale Bohu budž džak, kiž nam to dobyče dawa psches našcheho Knjesa Šesom Khrysta. Šamjen.

W. we W.

Khléb žiwjenja.

Štób: Nětk wješeteče šo, kšwěšćenjo —.

D Šesu, khlěbje žiwjenja,
Ja hlódný šym a tradam;
Ach, wutłota mje wobčežeža,
Šo šłaby k šemi padam.
Duž s pokornosću prošču čže:
Mój Šesu, pój a našycž mje,
Ja hewal kónža wošmu.

Nječ twoja ruka paštyšfa
Mje k mlódnym honam wodži;
Tam duscha wofšewjenje ma,
Šdyž manna s njebieš šłodži.
Šaj, nječ ty wšchědnje pašesš mje,
Šdžež čerštwá žiwnosć nadešć je
Na lúzny Božoh' šłowa.

D Khrystičče, khlěbje njebieški,
Kiž ty mi blido kšjesš,
Ach, nječ po twojej miłosći
Tež moju duschu šmjesš.

Nječ twoja hnada woblecže
Šu kšwěnu draštu prawdosće
Ša twoje hóstne blido.

Drje w šwojej duschi šacžuwam,
Šo nješšym hódný hnady,
Šdyž s bolosću šej pschedstajam
Wšchě šwoje hrěščne pady;
Ja pak we šwojim šłazenju
Šso Šesom Khrysta trošchtuju,
Kiž je tež sa mnje wumrjet.

Šaj, Šesu, khlěbje žiwjenja,
Budž moje našycženje,
Šo pschińdu junu do njebia
Pšches twoje wumoženje;
Tam potom wěčnuje pschi tebi
Ššym žiwý w šbóžnej kšwěnosći
Pšches Božu wulku hnadu!

K. A. Fiedler.

Wospjetne šetkanje.

Pšched lětami franžowski duchowný kšostajńju wopyta. Tam we šwojej jastwinej komorzy šylný muž šedžesche; na nohomaj wišaschtej želešnej kuli, kiž mějeschtej šadžewacž, so mohł jaty s nowa čžekancž, kaž běšche to psched krótkim šalle špytal, pschi čžimž bu wot šwojeho nahladowarja s kulku do hlówy ššělený. Ša rana na hlówe jateho hiščeče bóle wohidžesche, ale pak tež duchowneho šobucžucže čžim móžnišcho šbudžowasche. Ša šwoje praschenje duchowný wot šastojnika šhoni, so je tón jaty dla čžežkeho pschestupjenja na čžaš žiwjenja jaty. „Ša jaty hiščeče pschuwšnych, žonu, džěčži, kiž bychu šo wo njeho štarali?“ šo duchowný dale wobhonjesche.

„Šo tym ničžo njewěm,““ bě wotmolwjenje, „šacž dotal šo ničtó sa nim praschal njeje.““

„Šsměm s jatym něšhto porěčžecž?“

„Šaj, ale jeno jenicžku minutu.““

Duchowný šo komdžesche. Ššto dha šo sa tajki krótki čžaš wjele prajicž hodžesche? Ššotom pak k jatemu šłupi, na jeho ranu pošasa a rjetny: „Šmi je jara žel, Šwaš tajkeho widžecž; ja byč Šam rad pošhal.“ Štón jaty wocži šběhný a šo trochu pschecžela macže, kiž pschezo pola Šwaš wostanje.“ Šateho wocži běšchtej na duchowneho šloženej; wón poštaný, kaž by na to čžatal, ššto dale pschińdže.

„Šče Šy wo Šesu šu ššwšcheli?“ šo duchowný praschesche. „Šaj““, jaty wotmolwi. „Šwón je Šwaš pschecžel“, duchowný dale rěčžesche. „Šdyž Šy do njeho wěricže a jeho wo pomož a šmilenje prošycže, dha ja wěšče wěm, so šo wón nad Šami šmili.“

„Šnětko pak dyrbjú Šwaš prošycž, dale hičž“, tak šastojnik rošrěčženje pschetorhny, „šdowoleny čžaš je nimo.“ Šaty pak hiščeče duchowneho ruku pschimny a ju džakownje kłóčžesche. Duchowný bě wšchón hnuty.

Šjes tym bě 14 lět šaschło. Štón na čžaš žiwjenja jaty bu do podkoptow na džělo wupóšłany. Duž tamny duchowný tež do tutych podkoptow pschińdže. Šjes jatymu jemu šylný, ale wot štaroby a čžežkeho džěla trochu štuleny muž nadpadny. „Štón je“, tak duchownemu na jeho praschenje prajachu, „na čžaš žiwjenja šašudženy. Šwón pak je našč najššwšchi, najšpilnišchi a najšwěrnšchi džělacžet.“ Š tym wofomitńenju jaty šwoju hlówu šběhný a

běšče duchowneho jesnał a wschón wjeseły so jeho praschecź poča: „Snajecze mje hišcže? Nětko ja Jesuša snaju a lubuju. D hdy bebi tola po mnje pschińdže? Sa hym pytał, hinajšchi byč.“

Tak běšče jeniczke pscheczelnje krótko słowo, w prawym čašu rěčane, jemu wutrobu pscheměniło a jeho na prawy pucź pod Božu hnadu domjedło.

Duž budžmy pscheco pscheczelnji a hobucźucziwi, widžimy-li druhého četpicz. Nafcha luboscź móže jim wjele pomhacź.

Wujednać.

So žadny čłowjek sam se swojimi skutkami pschod Bohom wobstacź njemóže, ale Sbožnička trjeba, je ras na jara rjane waschnje pobožna fchesczianka wošebnemu přerjerjej tuteje wěrnoscze doprajila. Ta sama mějesche we swojej dołhej khorosczi lěkarja, kiž so we swojich nabožinskih mēnjenjach biblije njedžeržesche a by swoje mēnjenja tež pschod khorym husto wuprajował. Tak běšče tež tutej khoraj rofestajak, so bme Bóh dla naschich hrěchow wot naš hacz nanajwšchšcho potutu a polěpschowanje žadacź, so pak ani wumožnička ani doščezinjenja psches njeho njetriebamy. Bórsy žónska wotkhorj. Hdyž ju lěkar pošledni króc wopyta, pschi čimz mějesche so po swučenym waschnju lěkar šaplaczič, wotkhorjena t njemu rjekny: „Wy scze wjele prózy a wudawkow pola mje mēł. Sa drje hym Wam wjele winojta?“ Lěkar to pschida. Na to ta žónska dale džesche: „S přenja je mi jara žel, so hym Waš tak wobczěžowala, a s druha čzu Wam šlubicz, so Waš ženje wjazy wobczěžowacź njebudu. Šamój nětk tak mjes šobu na čzište? Lěkar so ju nastročany woprašča, tak wona to mēni. „Sa čzu Wam prajicz“, žónska wotmolwi, „jako rošomny čłowjek bebi Wy tola wěscze wjazy wote mnje žadacź njebudžecze, hacz bebi po Waschej wuczbje Bóh wot naš žada“. „Ně, pošluchajcze“, pschewhatany lěkar jakotajche, „tak ja to njemēnjach.“

Tuta wuczba pomhaje.

W lěcžu.

S nowa je šesthadžak lěcžny čaš,
Horjaze šlónzo nětk hrěje naš;
Lubosny šchat debi rjane lěcžo,
Šraduj so teho, kaž hody džecžo.
Požohnuj Bóh nam lěcžny čaš!

Žitne so šahony šmahuja,
Klób čezki šlónza blyščcź pošlocza;
Šradujmy so! Štwjelzo šrawi, šfnyje,
Njebjeska miłoscź wschēm blido šryje.
Požohnuj Bóh nam žnjeński čaš!

K. A. Fiedler.

Khryštuš abo Muhamed?

Turkojo to rošmiec njemóžejo, hdyž Muhamedan do Jesuša wēri. Nadscho woni widža, so je nětkó paduch, rubježnič a mor- dač, hacz so so wot Muhameda wotwobroczi. Tajkeho, hodži-li so někač, pschod šud žadaju a pošhostaju. Tak so tež njedawno rožženemu Muhamedanej džesche. Šsudnižy so jeho praschachu, čeho dla je wot Muhameda wotpadnył. Dofelž so wotpadnjeny sam šakitowasche, wón šudnitow wo dowolnoscź prošesche, so šmēł na nich jene jeniczke praschenje štajicz. A hdyž bu jemu to do- wolene, wón prajesche: „Šomyšleče bebi, so hym na pucžowanju a nětko na městno pschischol, hdyž so pucź do dweju pucžow dželi. Sa so sa někim wobladuju, kiž mohł mi prajicz, po kotrym tuteju pucžow mēł hič, so bych tam pschischol, hdyž hym so nastajil.

Duž widžu dweju mužow, jedyn je morny, druhji je živy. Šotreho wot njeju durbju so nětko wo radu praschecź, teho žiweho abo teho morneho?“ Šsudnižy, kwišiz wěscze njepytnychu, pschod kotrymi pašlemi tu štejachu, jenohkóšnje wotmolwicu: „Wěšo teho ži- weho.“ — „Šak dha“, na to wobštorženy džesche, „móžecze bebi wote mnje žadacź, so so ja na Muhameda wobrocžu, kiž je tola morny, a niz na Khryštuša, kiž je s rowa štanyl a nětko živy?“

Šsudnižy njewjedžachu, šak so jim šta. Woni běchu jeho tola šami na žiweho pošafali a s tym jeho po prawom wuwino- wali. Něšajki wušud pak durbjachu tola ščinič; a to njebē tu ničšo lohke. Šhostacź njemóžachu a žyle wuwinowacź tež njemó- žachu. Tola turkowski šudnik bebi pscheco pomhacź wē. A tak jeho t temu šašudžichu, so ma wobštorženy na „šwoje džeko hič“. To je wón jara rad činił. Ale tež na dalsche je so džeržal niz t mornemu Muhamedej, ale t žiwemu Khryštušej, kiž sam prawy pucź do njebješ wē.

Dobry pschipad.

Šižom tak někotryžkuli je s prožewanjom abo se štorženjom wo dom a dwór pschischol, a šluboka wěrnoscź leži w tym šarym šlowje, so je šuche wurumanje lěpsche, dnyžli tucžny prožew. To běšče šnano tež tamny bur wopomnił, kotryž jedyn dženi t jenemu rěčnikej do města pschińdže, so by bebi něšajesje šawadneje nalež- noscze dla po radu pschischol. Šo tym so bē šwoju wēž s wulkej wobšchěrnoscžu wupowjedał, šo wón woprašča: „Ščto mēnicze, šnješ rěčniko, mam šnadž wušlad, so ščoržbu dobudu?“

„To so wē“, rěčnik wotmolwi, „pschepodajcze mi jeno tu wēž, dha so Wam to na ščodny pad poradži.“

„Še pak to tež woprawdže wēšte?“ šo rošhladny bur hišcže ras woprašča.

„Wy móžecze so na to špuscheczeč, prawo je žyle jašnje na Waschim šoku.“

„Nó dha“, bur rošmnyšlwoje rjekny, „čzu ščoržbu radšcho wostajicz a šo hišcže dženska se šwojim šuššodom wurunacz. Ššchetož ja nješšym Šom šwoju, ale šwojeho pscheczimnička wēž powjedał. Mējczje najrjenšchi džak, šnješ rěčniko!“

S tym šapschija šwój šlobuť, džesche domoj a to runu čaru t šwojemu šuššodej. A šwada, kotraž budžishe najšterje wobemaj štronomaj wjele pjenježnych wudawkow a šłowušamanja pschihoto- walo, běšče pschi šnapšchecžnej dobrej woli s malo šłowami wot- štronjena.

Ščtož čze ščoržicz, njech bebi to najprjedy derje rošmnyšli; pschetož ščoržba runa šo šawinje, se šnadneje pschicžiny nastawazej, kotraž móže ščoncžnje šbože žykeho čłowškeho žiwjenja pod šobu šahrjebacz. F.

Domjazaj ščedkaj.

Š něšajkim čšeledžimskim wušlawje šo lětny šwjedžen šwje- česche. Šedyn se šwjedženškich šošczi tam jenu šnatu ščtyrnacze- lětnu šolcžu nadešdže.

„Njeje dha šo čzi po domje štyšako?“ šo ju wón wo- prašča.

Šotmolwa bē: „Niz tak jara, ja šym něščto pscheczimo temu wšaka.“

„Tak?“ šnapšchecziwi šnaty, „je dha tež ščedk pscheczimo štyškanju?“

„Šaj wěšo, moja čžeta je mi prajila: Ššmi bebi kusł ššlěba do šaka a rano šššš něščto wot njeho na-čz-wutrobu, pschidželi štyškanje, potom je sa šodžinu nimo.“

Druhe šolžy šo šmējachu, prajizy: „To tola ničšo nje- pomha!“

Hólcz pať snapscheczíwi: „A to la to pomha, jeli-šo pod thlě-
hom wšchědnu wutrobnu modlitwu k Bohu a pilne džělo sroš-
micze. Tutaj domjazaj brědkaj stytkanje po powšchitkowatym
nashonjenju najlěpje sacžerjataj.“

„Kak šo czi wjedže“, šo přjedawšchi prashed dale woprašča,
„šh-li w nozy tak šama w komorje, nimašch žaneho stracha psched
scherjenjemi?“

Hólczka wotmolwi: „„Moja pobožna stara cžeta je mi poru-
cžika, šo dyrbju na šwoje komorne durje snutška tsi kšhize sežinicž,
potom šměla žhle hješ stracha hječ.““

„Ša wěm lěpschi brědk“, džěšče tón knjes pschitomnym hólcž-
kam. „Dehńcže šo kóždy wječzor, hdyž k měru džěcže, do šchita
wšchěhomóžneho Boha a rjelńcže s wěrjazej wutrobu: W mjenje
Boha Wótza, Šsyna a Šswjateho Ducha! To strach najlěpje
sacžerja.“

Wobaj brědkaj špomnjeneho knjesa pscheczíwo stytkanju a
bojosczi psched scherjenjemi staj na kóždy pad porucžjenja hódnať a
hižom wjele wupruhowanať. Šsrědkaj stareje cžety pať niž.

F.

Ščerpliwoscž w khorosczi.

Šurij běšče šylny muž, hagle 40 lět stary, a nětko na šwojim
khoroložu hješ nadžije ležěšče. Wón běšče šo tať šwěru prózo-
wať, šo by jeho mandželškej a jeho 9 džěcžom ničžo njepobrach-
walo. A woni tež nješbu tradacž trjebali; jich žiwnošcž je jich
wšchitkich sežiwila. Nětko pať běšče měšcžanski wulki lěkar
k njemu rjel: „Dowješcže šo šašo domoj, wy seče jara khoru, mł
wam wjazh pomhačž njemóžemy“. Šurij měješče wšchaf rafa
w žiwocže.

Tale powješcž pať Šurjej na žane waschnje do hlowny nje-
chafše. „„Ša dyrbjať hješ nadžije khoru hječ? Šchto dha dyrbjať
potom moja šwójba šapocžecž? To najmlódsche je hagle šchtwórcž
lěta a to najštaršče 14 lět stare. Še dha to prawy Wóh? Ša pať
chžu hšchěcže junu k lěkarjej, a wón dyrbi mi rafa se žoldka
wurešacž. A hdyž dyrbju na to wumrjecž, dha wumru. Dha
ma wšcha hara kónž.““ A pschi tym s jeho woczom hněw šapacž
pocža.

Mješ tym běšče duchowny do jstwy štipil a běšče khorého
pošlednje šlowa hšchěcže šlyšchaf. „Wy seče šylny muž“, tať du-
chowny pocža, a mohli šo s něšimžkuli měricž.“

„„Njewěro?““, khoru wotmolwi, „„a wy po tajšim tež
měnicže, šo šašo wotkhorju?““

„To chžyl Wam s wutrobny pschecž“, duchowny dale rěcžěšče,
„přjedy pať dyrbjeli šwojeho njepšcheczěla došpolnje pschewinčž.“

„„Šaj,““ khoru wobkručěšče, „„šwoju khoroscž dyrbju psche-
móž; wona je mój njepšcheczěl, kž šo do mnje s mozu dobywa.
Ale ja hižom nad nej dobudu. Wy budžecže to bórny šam
widžecž.““

„Ně, tať ja njeměnu“, duchowny na to praji, „Wafch naj-
hórschi njepšcheczěl je žhle druhi.“

Khoru na duchowneho šplóšchijwe hladafše.

„Wy seče wojať byli? Njeje tať?“

„„Šaj, pola gardny šym stať, a šym hušto kšwalbu dostať, šo
šym najlěpschi wojať,““ khoru wotmolwi a šo we ložu, kaž by šo
jako wojať štipicž chžyl, pscheczahowafše.

„Wy seče tež hušto na straž cžahnyčž dyrbjeli?“

„„Šaj, kóždy džěť junu, a něotru nóž šym tu a tam
štražowať.““

„Še tehdy pschězo rjane wjedro bylo?“

„„Ach ně, hušto bě dešcž a šněh, wětr a krupy, šo wjazh
s woczom widžecž njebě.““

„Dha drje seče wy hušto cžekli, hdyž bě wjedro psches měru
hrosne? pschetož to tola ničžo lohke njeje, hdyž w nozy šymny
dešcž do woblicža šchwika, a w žnyłym wjedrje dyrbišch pschězo na
šamšnym měšcže stacž, a k temu hšchěcže njewěšch, k čžemu?“

„„Ša a cžěfacž? dha bych šmjercž hubjenty wojať a cžělanž
byť. „Ně, na straži rěfa wutracž, a hdy by czi wo žiwjenje
šchlo!““

„Šaj, Šurjo“, duchowny dale rjelny, „to macže wšchaf prawo;
na straži ma kóždy wutracž, a hdy by wo žiwjenje šchlo. Wšěcže
pať tež, šo Wy nětko na straži štejicže, a Wóh šam je Wafš na
tuto měštno štajil? A wjedro nětko runje tež rjane ša Wafš njeje,
ale wichor a njewjedro Wafš tšchji. Čžecže nětko šwojemu njebje-
štemu roškasowarjej cžěfnyčž a hańbu a šchtrafu na šo pschinješcž?
Ščerpliwu je lěpschi, dyžli šylny. Wafch najhórschi njepšcheczěl
— tón seče Wy šam. Teho macže pschewinčž.“

Na to wobaj mjelcžěšchaj. Škhoru šo do myšlow šanóri-
šo kšwilžy pať džěšče: „„Wy macže wšchaf prawje, knjes du-
chowny, ale hdyž běch jako wojať na straži, dha to jeno něšchto
hodžin trajěšče, a potom šmėdžach domoj do jstwy a wšcho njelube
wjedro bě šabyte, nětko pať —.““

„Wšěcže hižom, Šurjo, tať dołho tón kórcž ša Wafš traje?
Wšyšlu šebi, ša něšchto dnjow je wšcho nimo. A hdyž Wy šwěru
hacž do kónža pschětrajecže, dha šo Wam to najkrafnišče doštanje.“

„„Dha pať chžu tež,““ khoru roššudženy rjelny, hacž do
kónža wutracž.““

A wón je cžěpil. Nětko je hižom dawno domoj wotwołany
a jeho stawy w rowje leža. Šeho šawostajeni pať hšchěcže hušto
kšwala, tať ščerpliwje je jich nan cžěpil, hacž je šo šbóžny
wudychaf.

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šdyž je šo psched 5 lětami we Wulkej Dubrawje šchula
natwarila, šo hižom ša něotre lěta šchula ša njedošahaza wopofaša,
tať šo dyrbješče šebi šchulška wošada na nowotwar myšlicž. Nětko
je šo tam druha šchula natwarila, kotrož šo njedželu popołdnju po-
šwjecži. Knjes šchulski radžicžel Wafš měješče pošwjecžazu rěcž a
knjes šaracž Šarjeńk modlitwu. Š twarej je knjes šabrikški wob-
šedžet Šchomburg 4500 hr. daril a knjes komornik hrabja s Šalwibž
nad Delnjej Šórkju je twariše měštno darmotnje pschewostajil. Ša
tule woporniwoscž šo wutrobny džaf wupraja.

— Pošlednje licženje w Šndiškej šašo pošafa, šo je kšchěcži-
janštwu w Šndiškej roštko. 1900 licžěšče šo 3 millijony kšchě-
scžijanow, šchtož tehdy pschibhčže wo 30% porňjo lětu 1890 wu-
cžinjěšče. Nětko je šo nimale 4 millijony kšchěscžijanow nalicžilo,
t. j. pschibhčže wo 30% ša 10 lět. Žylé wobnydlerštwu rošcžěšče
jenož 6½%, Muhamedanskich wo 7%. „Šdyž to tať wostanje“,
pschju indiške pošanski nowiny šaroscžiwje, „je wobrocženje Šndi-
škeje ke kšchěscžijanštwu jenož prashednje cžafa.“

„Šombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale tež we wšchěch psche-
dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje doštacž. Na šchtwórcž-
lěta płacži wón 40 pj., jenotliwe cžišťa
ša ša 4 pj. pschedawaju.